

JANKIEWICZ JAN Kanty Franciszek

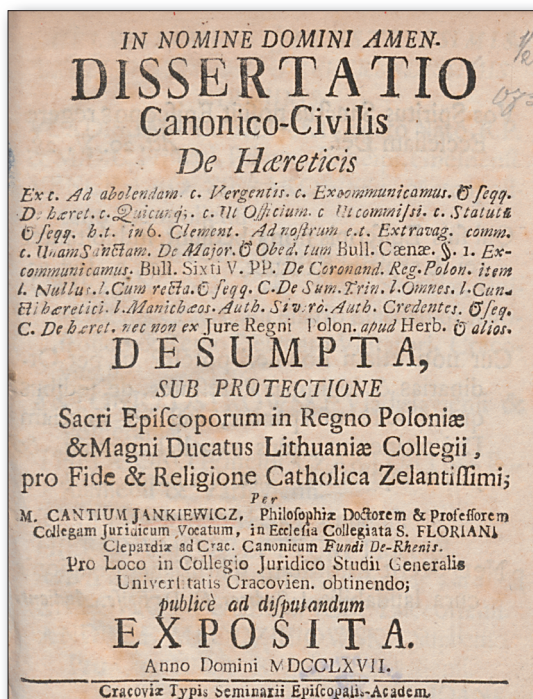
(zm. po 1778 r.)

Nie posiadamy dokładnych danych o pochodzeniu Jana Kantego Jankiewicza. Być może wywodził się on z mieszczaństwa jednego z miast małopolskich.

Studia odbywał w Krakowie, gdzie też w 1733 r. uzyskał promocję na bakałarza sztuk wyzwolonych. W dniu 7 lipca 1735 r. uzyskał natomiast magisterium sztuk. Zdobyć pierwszego i drugiego lauru akademickiego uczył Jankiewicz utworami wierszowanymi, zgodnie ze zwyczajami epoki zawierającymi wiersze ku czci świętego patrona (Jana Kantego) oraz studentów promowanych w danym roku (zostały one wydane drukiem pt. *Daphnon Laureatum praemiandae virtuti...*, Kraków 1733 oraz *Metamorphosis eruditorum laborum in praemio laureata...*, Kraków 1735). Jeszcze jako bakałarz pracował w Szkołach Nowodworskich. Z tego okresu zachował się wydany drukiem w 1634 r. dialog sceniczny, przedstawiający starotestamentowe dzieje Samsona i Dalili odniesione do mistycznego przekazu Nowego Testamentu, w trzech aktach, napisany przez Jankiewicza dla swoich uczniów (*Samson sub allegoria verus Deus...*, Kraków 1739 [recte: 1734]).

W późniejszym okresie pracował Jankiewicz jako docent na Wydziale Filozoficznym uniwersytetu, z ramienia którego został mianowany na dyrektora szkoły przykatedralnej we Lwowie, będącej kolonią akademicką. Posadę tę zajmował od co najmniej lata 1759 do jesieni 1765 r. Głośny we Lwowie był skandal, jaki wywołał Jankiewicz – świadomie i w interesie uniwersytetu – w 1759 r. Podczas nabożeństwa mającego uświęcić inaugurację jezuickiej uczelni w tym mieście, do której założenia Uniwersytet Krakowski odnosił się

Karta tytułowa rozprawy Jana Jankiewicza *Dissertatio canonico-civilis de haereticis*, Kraków 1767 (BJ 18479 I Mag. St. Dr.)

wrogo, Jankiewicz nie tylko oficjalnie wręczył jej rektorowi dekrety inhibicyjne króla Augusta III i rzymskiej Sygnatury Sprawiedliwości, lecz także w trakcie Podniesienia, gdy w kościele panowała zupełna cisza, głośno zakrzyknął: „Protestuje się ważność aktu tego!”. Cały incydent skończył się nieprzyjemnie dla Jankiewicza, bo nie tylko otrzymał kilka ciosów berłem doktorskim od krewkiego profesora jezuickiej akademii, poety Franciszka Karpińskiego, lecz także do samego wieczora musiał zdać się na łaskę jezuitów, którzy w swym kolegium chronili go przed własnymi uczniami, rozwścieczonymi prowokacyjnym zachowaniem krakowskiego profesora. Z końca okresu dyrektorowania Jankiewicza we Lwowie pochodzi jego drukowany panegiryk wygłoszony na cześć kanonika krakowskiego Grzegorza Dobrzańskiego, wizytującego go wówczas lwowską szkołę.

Wróciwszy ze Lwowa, podjął Jankiewicz starania o przyjęcie do Kolegium Prawniczego. W semestrze letnim 1767 r. został zaakceptowany przez konwokację uniwersytecką jako kandydat do Kolegium Prawniczego, uiścił stosowną opłatę oraz odbył responsję, broniąc w niej rozprawy dotyczącej heretyków (*Dissertatio canonico-civilis de haereticis...*, Kraków 1767). Praca ta była oparta nie tylko na źródłach prawa kanonicznego obowiązujących w całym Kościele, lecz także na normach partykularnych, przede wszystkim bullach papieskich przeznaczonych dla polskiej prowincji kościelnej, oraz odwoływała się do obowiązujących w Rzeczypospolitej norm prawa ziemskiego. Dwukrotnie, w semestrze zimowym 1767/1768 i letnim 1768, był Jankiewicz prepozytem Kolegium Prawniczego. Funkcji tej nie sprawował nigdy potem, nie posiadał żadnego z beneficjów przyznawanych z rekomendacji bądź prezenty kolegium, a także nie pojawił się w wykazie profesorów prawa z 1774 r. Można zatem wnosić, że jego kariera na Wydziale Prawa była krótka.

Co najmniej od 1765 r. był Jankiewicz kanonikiem kolegiaty św. Floriana na podkrakowskim Kleparzu. W późniejszym okresie otrzymał kolejno dwa probostwa z prezenty królewskiej, mianowicie od 7 czerwca 1769 do 1778 r. był proboszczem kościoła farnego pw. św. Jana Chrzyciela w Lanckoronie, a od 30 lipca 1777 – plebanem w Maniowach.

Zmarł w bliżej nieokreślonym momencie po 1778 r. jako proboszcz maniowski.

AUJ rkps 51 s. 122, 124, 131; Estreicher Bibliografia 18 s. 454–455; F. Jaworski, *Uniwersytet Lwowski: Wspomnienie jubileuszowe*, Biblioteka Lwowska, t. 18, Lwów 1912, s. 44, 46; Dzieje UJ s. 393, 395; Szczepaniak Spis prepozytów s. 142, 219.

Krzysztof Fokt, Katarzyna Kuras